

Hyvinvoinnin ylläpito

1957 – 1967

Sosialidemokraattisen puolueen ja ammattiyhdistysliikkeen johdon ristiriidat johtivat vastaavan osapuolijaon vakiintumiseen STY:ssä 1957. Alkuvuodesta 1960 eriytyminen vaati yksiselitteisiä valintoja. Työväenyhdistys jäi SDP:hen. Yhdistyksen päämielenkiinto suuntautui kunnallispolitiikkaan ja asukkaiden hyvinvoinnin ylläpitämiseen. Yltyneistä vastahyökkäyksistä huolimatta SDP säilytti johtoasemansa ja työväenemmistön kaupunginvaltuustossa. Mertakankaan tanssilavasta luovuttiin 1957. Kesätoimintaa jatkettiin Mallatsaareissa yhdessä VPK:n kanssa. Viiskulmaan rakennettiin lisää kiinteistöjä 1960 –luvun lopulla: majoituspaikkojen lisäämiseksi Matkailuhovi Kyrönsalmi, asuntopulan helpottamiseksi Kiinteistö Oy Savonlinnan Myllymäki.

Ylimääräinen puoluekokous 1957

Yleislakon jälkeen alkanut laskusuhdanne vaikeutti työväen asemaa. Tämä aiheutti erimielisyyttä SDP:n hallitusryhmän ja SAK:n välille ja johti ylimääräisen puoluekokouksen koollekutsumiseen huhtikuussa 1957. Ulkopoliittikkaa enemmän harkitsematta puoluekokous valitsi äänin 95 – 94 SDP:n puheenjohtajaksi Väinö Tannerin. Vastaehdokkaana oli K.A. Fagerholm. Puoluesihteeriksi valittiin Kaarlo Pitsinki. Vähemmistön kieltäytyttyä alimitoitetuksi tulkitsemastaan edustuksesta, puoluetuimikunnasta "sivuutettiin maamme ay-liike, pienviljelijät, työväenurheiluliike, sos.dem. naisliike ja sos.dem. nuorisoliike enemmistön miehittäessä puoluetuimikunnan.

Puolue- ja piirikokousedustajien vaali

Suuntaerimielisyydet tulivat Savonlinnassa näkyvästi esiin vuoden 1957 alussa nimitettäessä ehdokkaita ylimääräisen puoluekokouksen ja piirikokouksen edustajiksi. Edellisinä vuosina vastaavat valinnat olivat olleet yksimielisiä. Nyt jouduttiin molemmista järjestämään puolueäänestys. Suuntakäsityksen kannalta puolueäänestyksen tulos muodostui Savonlinnassa ristiriitaiseksi. Puoluekokousedustajaksi valittiin Veikko Salomaa (skogilaiset) 89 äänellä Viljo Virtasen (leskisläiset) saatua 79 ääntä. Sitä vastoin piirikokousedustajaksi valittiin suurimmalla äänimäärällä, 72, "leskisläisten" K.A. Leikas ja toiseksi edustajaksi 64 äänellä M. Luostarinen.

Mikkeli törmäyskurssilla

Mikkelin läänin sos.dem. piirin sisäisestä kehityksestä antoi viitteitä vuoden 1957 piirikokous. Puoluetuimikuntaa siellä edustivat puolueen puheenjohtaja Emil Skog ja puoluesihteeriksi Väinö Leskinen. Kokoukseen osallistui 39 piirikokousedustajaa. Piirikokouksessa oli nähtävissä Mikkelin TY:n suuntautuminen hyvin jyrkästi ja innokkaasti Leskisen puolesta taistoon ay-väkeä vastaan. Jyrkkyys johti pian Mikkelin Työväentalon joutumiseen vuosikymmeniksi "skogilaisille". Muuta läänin Mikkelin jyrkkyys oudoksutti. Piirin ehdokkaiksi puolueuuvostoon valittiin äänestyksen jälkeen Heinolan ja Savonlinnan edustajat. Mikkeliläiset jäivät tästä alkaen melko pitkäksi ajaksi varaedustajan paikalle.

Ilmapiiiri kiristyy

Syksyn 1957 jälkeen keskustelut puolueen sisäisestä tilanteesta harvenivat. Vapaus –lehteen toivottiin kuitenkin enemmän Savonlinnan uutisia ja lisää sivuja "rasvanahkaisia työläisiä varten". Toisaalta lehden asennetta pidettiin oikeana ja piirilehdelle hyväksyttävänä. Kuukausikokouksia pidettiin harvoin, 5 – 6 vuodessa. Työpaikoilla puheiden sävy jyrkkenei ja katkeruus syveni, mutta yhteistyö STY:ssä jatkui. Vuoden 1959 aikana skogilaisten osallistuminen johtokunnan kokouksiin väheni. Johtokunta hoiti tunnollisesti STY:n taloutta ja toimipaikkoja. "Skogilaisen" Janne Hakulisen johtamalle Työväentalojen takausosakeyhtiölle keväällä 1956 myönnettiin yksimielisesti 5 miljoonan markan takaussitoumus. Syksyllä 1958 siitä äänin 16 – 5 yritettiin irtautua. Takaussitoumuksesta eroon pääsy ei täysin onnistunut. Parin vuoden kuluttua yhtiön joutuessa vararikoon myös STY kärsi vahinkoa.

Eduskuntavaalit 1958

Vuoden 1958 eduskuntavaalit käytiin jo täysissä hajaannuksen merkeissä. Vaaliautot kiersivät kaupunkia ja syrjäkyliä kuuluttamassa: "Sosiaalidemokraattien ehdokaslistojen numerot ovat 43 – 45 ja 48 – 54." Vastaavasti "skogilaisten" kerrottiin soittelleen päiväkausia puhelimitse ja varoitelleen ketään äänestämästä Virtasta kansanedustajaksi. Savonlinnan työväenyhdistys oli asettanut puolueäänestykseen ehdolle "skogilaiset" Aili Siiskosen, Veikko Salomaa ja Armas Härkösen sekä "leskisläiset" Virjo Virtasen, Onni Hiltusen ja K. Haapasalon. Sosialidemokraateilla oli erinomaiset mahdollisuudet viidennen paikan voittamiseen, kun kokoomus ja kansanpuolue olivat nyt erillisillä listoilla. Tavoite toteutuikin kirikkaasti.

"Valtaussuunnitelmat"

STY:n "leskisläiset" olivat jatkuvasti varuillaan "Kisalinnan valtausyritysten" varalta. Tähän antoivat aihetta alkuvuoden 1957 puoluekokousedustajan valinta sekä muualla maassa sattuneet menetykset, joista ainakin Mikkelin esimerkkitapaus seurauksineen tunnettiin Savonlinnassakin hyvin. Mitään merkkejä "valtaussuunnitelmista" tai edes sellaisen mahdollisuudesta saati "epäonnistumisesta" ei ole. Itse asiassa J.V. Lötjösen arvovalta tasotti suhteiden kärjistymistä, sillä hän oli STY:n ja Oy Olavilan hallituksen puheenjohtaja. Työväenyhdistyksen taloudenhoito oli Viljo Virtasen käsissä, eikä talusasema raskaine velkoineen ollut sillä tavoin vakaa, että se olisi "kiihottanut" valtaukseen.

Järjestöjen jakautuminen

Valtakunnallinen eriytymiskehitys SDP:ssä, ammattiyhdistysliikkeessä ja TUL:ssa syveni entisestään 1950 –luvun lopulla. Urheilupuolen porvarit antoivat sille tukea kiristämällä TUL:n yhteistyöehtoja ja viimein estämällä TUL:n urheilijoiden osallistumisen Rooman olympiakisoihin kesällä 1960.

Heti ylimääräisen puoluekokouksen jälkeen 1957 oli puolueen, SAK:n ja TUL:n rinnalle alettu koota tai suunnitella niitä vastustaneita yhteenliittyviä. Jossain määrin niillä pyrittiin neuvotteluratkaisuihin ja toisaalta tunnustelemaan ja valmistelemaan pohjaa erillis-toiminnan aloittamiseksi, jos se kävisi tarpeelliseksi.

Vuoteen 1959 mennessä sovun löytyminen oli käynyt siinä määrin mahdottomaksi, että järjestöllinen eriytyminen alkoi. Puoluekokouksessa vähemmistöön jääneet perustivat toukokuun alussa 1959 uuden puolueen, Työväen ja Pienviljelijäin Sosialidemokraattisen Liiton. Samoihin aikoihin keväällä 1959 TPSL:n kannattajat saivat enemmistön Nais- ja Nuorisoliitoissa ja SDP:n linjoille jääneet perustivat niille rinnakkaisjärjestöt. Urheilun alalla Työväen Urheiluseurojen Keskusliitto aloitti niin ikään toimintansa porvarillisten erikoisliittojen jäsenenä 1959. Palloilun osalta myös TUL oli jo 1955 päätyneet yhteistyöhön SVUL:iin kuulumattoman Suomen Palloliiton kanssa. TUL:n jalka- ja jääpalloseurat liittyivät suoraan Palloliittoon ja TUL lopetti lajien harrastamisen. SAK:n rinnalle perustettiin Suomen Ammattijärjestö 1960.

Puoluejärjestöjen jakautuminen

Jyryn vuosikokouksen jälkeen avoin hajaannus ulottui nopeasti myös STY:hyn. Työväen ja Pienviljelijäin Sosialidemokraattisen Liiton puolueosastoksi perustettiin Savonlinnan Sosialidemokraatit ry. Vuoden 1959 aikana STY:stä erosi muuttojen ym. kautta 41 jäsentä. Nämä on valtaosaltaan tulkittu poliittisista syistä syrjään jääneiksi. Varsinainen jäsenluettelon tarkistus suoritettiin kuitenkin vasta marraskuussa 1960. Tuolloin todettiin 33 henkilön jättäneen

"jäsenmaksunsa yhdistykselle suorittamatta, joko paikkakunnalta poismuuton, kuoleman tai toiseen puolueeseen siirtymisen vuoksi"

Ammattiosastojen yhteys eroamisiin

Yhteisin ponnistuksin oli juuri saatu valmiiksi kunnolliset kokoukset, uusi työväentalo, Kisalinna. Toimintamahdollisuuksien ja tunnearvon ohella se antoi myös taloudellista pohjaa toiminnalle. Hajaannus oli kuitenkin vuoden 1959 aikana lyönyt siinä määrin syvältä sosialidemokratian läpi ja painostus Helsingistä SAK:n ja TPSL:n taholta oli niin voimakasta, ettei yhteistoiminta enää ollut mahdollista. Myös SDP:n johto tiukensi kaiken aikaa otettaan sen kannalle jääneestä jäsenistöstä ja vaati entistä jyrkempää sitoutumista TUK:n ja 1960 alkaen SAK:n rinnakkaisjärjestöksi perustettuun SAJ:hin.

Luottamustoimien kahtiajako

Kahtiajako ulottui luonnollisesti myös valtuuston enemmistönä olleeseen valtuustoryhmään. Siellä voimasuhteet häilyivät skogilaisemmistön 9 – 7 ja tasatilanteen välillä. Lautakunnissa "leskisläiset" olivat paremmin edustettuina. Kaupungin kehittämiseen vaikuttaneista suurista kysymyksistä molemmat osapuolet olivat kuitenkin yleensä yhtä mieltä, joten jakautuminen ei välittömästi estänyt menestyksellisen kunnallispolitiikan jatkamista. Vanhoja tavoitteita oli vielä jonkin verran toteuttamatta, porvareiden laiminlyönnissä riitti paikkaamista vuosiksi eteenpäin.

Johtoasema valtuustossa säilyi

Syksyn 1960 kunnallisvaaleihin sosialidemokraatit menivät Savonlinnassa selkeästi jakaantuneina kaksille listoille. Tämä ei sanottavasti haitannut menestystä edellisiin vaaleihin verrattuna, vaan ääniosuus nousi 49,7 %:sta 49,9 %:iin. STY asetti kesäkuussa tavoitteekseen "12 omaa miestä valtuustoon". Lukumäärän puolesta tavoite toteutui tarkasti.

Veikko Salomaa jatkoi edelleen kaupunginhallituksessa ja kaupunginjohtajan varamiehenä. Samoin STY:n entiset kaupunginhallituksen jäsenet Aaro Haapio, K.A.Leikas ja Sulo Jokela. Lauri Mielikäinen joutui jättämään paikkansa voimasuhteiden mukaisesti Valto Kettuselle.

Kaupunginvaltuuston puheenjohtajaksi valittiin yhä J.V. Lötjönen. Hän ehti toimia tällä kaudella tehtävässä vain puoli vuotta ennen kuin kuoli keskussairaalassa juhannusviikolla 1961. Hänen poismenonsa oli STY:lle ja Savonlinnan kaupungille tuntuva menetys. Uudeksi kaupunginvaltuuston puheenjohtajaksi valittiin Viljo Virtanen.

Jakautumisen vaikutuksia

Puoluehajaannus 1960 –luvun alussa vei STY:stä eroon kokenutta järjestövoimaa, puolet 1950 –luvun lopun valtuustoryhmästä. Tilalle tuli uusia voimia eikä luottamustehtävien täysipainoisessa täyttämässä sinänsä ollut vaikeuksia, mutta järjestökokemukseltaan uudet tulokkaat eivät vastanneet entisiä. Yhteydet työpaikkoihin ja sieltä saatava palaute heikkenivät. Paitsi STY:stä myös nuoriso-osastosta jäi tehdastyöläisiä pois toiminnasta.

Puoluetoimikuntaan

Kevään 1960 puoluekokouksessa Tanner ja Pitsinki valittiin jatkamaan tehtäviään puolueen puheenjohtajana ja puoluesihteerinä. STY:n kanslaissodan vuosien puheenjohtaja Antti J. Kosonen kutsuttiin puolueen kunniajäseneksi. STY:tä kokouksessa edusti Eino Wastén. Sosialidemokraattisen Nuorison Keskusliiton SNK:n puheenjohtaja Viljo Virtanen Savonlinnasta valittiin vuosiksi 1960 – 1966 SDP:n korkeimpaan toimeenpanevaan puolue-elimeen, puoluetoimikuntaan.

"Honka-vaalit"

Hajaannuksesta ja hallituspolitiikassa kärsimistään vastoin käymisestä sisuuntuneena Sos.Dem. puolue jatkoi Kekkonen syrjäyttämiseen omista menetyksistä piittaamatta tähdännyttä politiikkaansa. Yhdessä oikeiston kanssa SDP valitsi presidenttiehdokkaakseen mielipiteiltään vanhoillisen oikeuskanslerin Olavi Hongan, "laillisuusmiehen", joka "ei koskaan ollut kuulunut mihinkään puolueeseen, kun taas Kekkonen vielä presidenttinä ollessaankin oli ollut maalaisliiton jäsen".

Kisalinnassa järjestettiin yhdessä seudun mustimpien porvareiden kanssa ns. Honka-juhlat, jossa puhuivat Olavi Honka ja Viljo Virtanen. Juhlajien yhteydessä jotkut porvarit tulivat käyneeksi elämänsä ensimmäisen tai ainoan kerran työväentalolla.

Honka luopui ehdokkuudestaan, kun Neuvostoliitto ehdotti Suomelle YYA-sopimuksen mukaista sotilaallista yhteistyötä koskevien neuvottelujen aloittamista itärajan turvaamiseksi. SDP nimesi Rafael Paasion presidenttiehdokkaakseen.

Järjestöperustan vahvistaminen

Keväällä 1960 perustettiin Työväenyhdistykseen Päivänkysymysten kerho, jossa alustusten pohjalta keskusteltiin kulloinkin ajankohtaisesta kysymyksestä. Toiminta painottui toisaalta eri alojen käytännön erikoiskysymyksiin ja toisaalta uudessa poliittisessa tilanteessa puolueen ratkaisujen, rinnakkaisjärjestöjen välttämättömyyden perusteluun sekä järjestökokemuksen lisäämiseen. Muodoltaan kerhoa ajateltiin opintokerhoksi, mutta siihen se oli liian laaja. Illoissa oli parikymmentä osanottajaa, jopa kahdeksankymmentä.

Ensimmäisenä toimintavuotenaan 1960 kerho kokoontui 9 kertaa. Alustajina olivat Viljo Virtanen, kaupunginsihteeri R. Salmi, Vilho Savolainen, silmä lääkäri Yrjö Lehtinen, talousneuvos J.V. Lötjönen, varastonhoitaja Väinö Turunen, Savonlinnan Vapaaopiston johtaja Seppo Randell ja L. Lintunen. Seuraavina vuosina toiminta vilkastui ja kerho kokoontui joka toinen maanantai.

Puolue ja STY tehostaa järjestötyötä

Vuoden 1962 presidentin valitsijamiesvaalien ja eduskuntavaalien jälkeen oli SDP valtiollisesti eristyksissä ja vailla välittömiä vaikutusmahdollisuuksia. Tässä tilanteessa puolue paneutui järjestöperustansa vahvistamiseen. Puoluetoimisto järjesti Pajulahden urheiluopistolla kaksiviikkoiset kuntapäällikkökurssit jossa pantiin painoa erityisesti organisaation tehostamiseen. Savonlinnasta mukana oli Väinö Turunen.

Kursseilta saadun opin mukaan STY:n toimeksiannosta Savonlinnaan luotiin kaupunginosa- ja työpaikayhdysmiesverkosto, jossa oli yli 300 henkilöä. Kuntapäällikkönä Väinö Turunen oli jatkuvasti yhteydessä kaupunginositain 5 – 6 hengen ryhmiin.

Jäsenhankintaverkoston pohjalle rakennettiin syksyn 1964 kunnallisvaalien vaalityö, johon erikseen nimettyä otti osaa lähes 100 yhdistyksen jäsentä. Jäsenhankinta kohdistettiin STY:ssä erityisesti nuoriin.

1964	lähes 300 jäsentä
1970	400 jäsentä
1972	peräti 540 jäsentä

Jäseniksi alkoi tulla entistä enemmän akateemisen koulutuksen saaneita henkilöitä, mutta työväestö pysyi STY:ssä enemmistönä.

Harrastustoiminta 1960 – 1970 -lukuilla

Eri alojen järjestö- ja harrastustoiminnat olivat oleellinen osa Työväenyhdistyksen toimintaa vielä 1930 –luvulla. Sen jälkeenkin, 1950 –luvulla, muutamat entisistä alaosastoista olivat vielä esillä Työväenyhdistyksessä. 1960 –luvulla nämä yhteydet heikkenivät. Näkyvimmin harrastustoiminta tuli esiin juhla- ja huvitilaisuuksien ohjelmanumeroina. Television tulo vähensi myös kiinnostusta esityksiä kohtaan. Esiintymään tarvittiin ammattilaisia. Harrastuksien monipuolistuminen lisäsivät mahdollisuuksia yksilöllisten mieltymysten mukaisiin valintoihin.

STY on olemassa olonsa aikana merkittävästi vaikuttanut kaupungin liikuntapolitiikkaan. STY:n omissa tiloissa Kisalinnassa Jyry jatkoi toimintaansa. Uutena urheilulajina seura toi kaupunkiin judon harrastamisen. STPS jatkoi menestyksellistä toimintaansa jalkapallon ja uuden lajin, lentopallon parissa. STY oli vahvasti tukemassa hiihtokeskus-, uimahalli- ja tekojäätasäätiöiden perustamista. Näiden liikuntapaikkojen rakentamiseksi ei kaupungilla ollut varoja. STY:n Kyrönsalmi –kiinteistössä aloitti 1967 Savonlinnan ensimmäinen 5 –ratainen keilahalli. Urheilulautakunnan jakamat seura-avustukset pyrittiin pitämään tasolla, mikä mahdollisti myös TUL:n seurojen toiminnan. STY oli myötävaikuttamassa uimaseura Savonlinnan Säynävien ja koripalloseura Basketin perustamiseen.

Vuoden 1960 alussa Työväen Mieskuoro muuttui Sekakuoroksi. Esiintyminen oli käynyt mahdottomaksi kun mieskuorossa oli jäljellä vain yksi basso. Sekakuoro oli näkyvästi mukana työväenjuhlien ohjelmassa varsinkin 1970 –luvun lopulla. Se esiintyi mm. STY:n 90 –vuotisjuhlissa 1977 ja Kisalinnan 25 –vuotisjuhlissa 1980.

Työväen Sivistysjärjestön nimeksi muutettiin 1956 TSL:n Savonlinnan ja Säämingin Opintojärjestö. Jäsenjärjestöjä oli 6, joiden yhteinen jäsenmäärä nousi noin 8000:een. Opintojärjestön 20 –vuotisjuhlien aikaan 1966 oli toiminnassa runsaat 20 opintokerhoa.

Savonlinnan Teatterin tukena ja taustana oli kannatusyhdistys, jossa olivat mukana suunnilleen kaikki Työväentalolla toimineet 15 – 20 yhdistystä sekä nelisenkymmentä yksityishenkilöä. Ohjelmistossa olivat kokeiluunotisesti 1950 –luvulla aikaisemmin menestyksellä esitetyjä huvinäytelmiä, mutta suurimman suosion saivat uudet kotimaiset ajankohtaisnäytelmät. Erityisesti 1960 –luvun alusta alkaen alettiin kiinnittää korostettua huomiota esitysten taiteelliseen tasoon.

Yleisen terveydenhoidon ja elinolojen paranemisen myötä oli Savonlinnan Työväenyhdistyksen jäsenkunnassa eläkkeensaajien määrä kasvanut siinä määrin, että yhdistyksen johtokunta hyväksyi 1962 ”eläkkeellä olevien yhdistyksen sääntöluonnoksen”. Savonlinnan Kansaneläkkeensaajien Yhdistyksen perustava kokous pidettiin Kisalinnassa 29.1.1963. Yhdistyksen jäsenmäärä nousi tasaisesti.

1963	134 jäsentä
1966	ylittyi 200 jäsenen raja
1970	jäseniä oli 300
1972	508 jäsentä

Toiminta painottui alkuvuosina eläkeläisten etujen valvomiseen, joskin sen ohella virkistystoiminta moninaisin kokouksin, askarteluilloin ja retkin alkoi vuosi vuodelta nousta yhä keskeisemmäksi. Eläkkeensaajien yhdistyksen eri ohjelmaryhmät ovat esiintyneet lukuisissa tilaisuuksissa. Huomattavana tapahtumana yhdistyksen toiminnassa olivat Eläkkeensaajien Keskusliiton valtakunnalliset retkeilypäivät Savonlinnassa kesäkuussa 1968.

Johtoasema valtuustossa säilyy

Kaupungin asioita oli hoidettu hyvin, mutta lähtökohdat vuoden 1964 kunnallisvaaleihin olivat epävarmat.

Kunnallisten päätösten valmistelun ja käsittelyn tehostamiseksi oli vuonna 1963 perustettu yhdistykseen kunnallisasiain jaosto. Sen jäseniksi tulivat Väinö Turunen, Valto Kettunen, K.A. Leikas, Arvo Landén, Vilho Savolainen ja Leo Lintunen. Puolueen sääntöjen mukaisesti perustettiin 1964 Sos. Dem. Kunnallisjärjestö. Sen edustajistoon valittiin 11 henkilöä STY:stä. Huolellinen valmistautuminen varmisti SDP:lle kaksi lisäpaikkaa. Vuoden 1964 kunnallisvaalit osoittivat, ettei sosialidemokraattien kannatus ollut yksityisten henkilöiden varassa, vaan että äänestäjät antoivat tukensa nimenomaan harjoitetulle politiikalle ja toivoivat sen jatkamista. Valtuuston puheenjohtajaksi valittiin K.A. Leikas. Kaupunginjohtajan varamieheksi valittiin vuodesta 1965 Väinö Turunen.

Savonlinnassa oli vuoteen 1968 mennessä sosialidemokraattien puolueriita saatu sovituksi. Entisiä TPLS:läisiä oli palannut Työväenyhdistykseen ja heitä asetettiin ehdokkaiksi. Vuoden 1968 kunnallisvaaleissa oli SDP:n keskeisenä vaatimuksena vasta valmistunut Kyrönsalmen silta, josta oli tehty myös postikortti. Vaalilauseena oli "Kestävällä tiellä eteenpäin". Sosialidemokraattien perin pohjin asioiden ytimiin paneutunut vaalityö turvasi entisten asemien säilymisen.

Sosialidemokraattien saavutuksia

Saavuttaessa 1960 –luvulle sosialidemokraatit olivat saaneet Savonlinnassa toteutetuiksi keskeisimmät tavoitteensa, joihin valtuustoenemmistön saavuttamisen myötä oli toiveita suunnattu.

- vesijohtoverkosto oli rakennettu
- sähkölaitos uudistettu
- keskussairaala saatu
- muuta terveyden- ja sairaanhoitoa tuntuvasti kehitetty
- uusia kouluja rakennettu
- ammattikoulu ja yhteiskoulu perustettu
- lasten- ja vanhustenhoitoa parannettu
- asuntopulaa monin tavoin merkittävästi helpotettu
- katuverkostoa kunnostettu

Vanhainkodin valmistuttua 1959 oli ilmeisimmät kaupungin palvelutasoon jääneet epäkohdat saatu suurelta osin poistetuksi. Kaikki tämä valtava rakennustyö oli saatu toteutetuksi yhä kohtuullisemmaksi kaupunkien välisessä vertailussa käyvällä 13 pennin veroäyrin hinnalla.

Kaupungin talousarvio käsiteltiin 1950 –luvulla ja 1960 –luvun alussa tarkoin Työväenyhdistyksen kokouksissa. Kaupungin talous, hallinto ja toimiala olivat lisäksi 1960 –luvun alussa nopeasti laajenemassa. Savonlinnaan esitettiin perustettavaksi vuoden 1961 alussa matkailu-, kotitalous- ja teollistamislautakunnat.

Kaupungin jatkuva kehittäminen ja palvelutason parantaminen ei suinkaan pysähtynyt vanhojen tavoitteiden tultua pääosin toteutetuiksi. Savonlinnassa jatkettiin 1960 –luvulla terveydenhoito-, lastenhoito-, koulu- ja asunto-olojen kehittämistä. Tuokkolanlahden lastentalo valmistui 1965, kasvatusneuvola oli avattu 1964. Mertalan koulun jälkeen valmistui 1964 uusi koulu Nätkille. Yhteiskoululle valmistui uudet tilat Talvisalolle 1965. Uusi ajanmukainen kirjasto nousi Nälkälinnamäelle 1964 ja 1968 saatiin Heikinpohjan risteukseen rakennetuksi palosama.

Määrätietoisesti hankittiin valtion työ- ja rakennuskohteita kaupunkiin. Tällaisina töinä saatiin toteutetuksi mm. seminaarin harjoituskoulu, tyttökoulu, lyseo ja sairaanhoitajakoulu. Kaupunki hankki omistukseensa vanhan lyseorakennuksen, jossa 1967 aloitti toimintansa Suomen ensimmäinen taidelukio sekä maan kolmas kieli-instituutti. Viljo Virtasen eduskunta-aloitteen pohjalta saatiin 1960 –luvun loppupuolella Olavinlinnan entistämismäärärahoja kaksinkertaistetuksi ja töitä vastaavasti lisätyksi.

Musiikkiopisto oli Savonlinnaan perustettu jo 1957. Kesäyliopisto aloitti toimintansa 1964.

Suuria erityishankkeita

Savonlinnan Oopperajuhlat – jokakesäisillä musiikkipäivillä virinneen oopperaharrastuksen pohjalta syntyivät 1967 Savonlinnan Oopperajuhlat Aino Acktén perinteitä jatkamaan.

Saimaan Laivamatkat Oy – Vuoden 1966 lopulla Savonlinnan kaupunki osti Höyrylaiva Oy:n koko kaluston. 1967 perustettiin Saimaan Laivamatkat Oy jatkamaan liikennöintiä.

Savonlinnan Terveyskylpyläsäätö – Vanha kylpylälaitos tuhoutui tulipalossa 1964. Toimintaa jatkamaan perustettiin säätö, jossa oli Kylpyläito Oy:n lisäksi valtakunnallisia yhdistyksiä. Toimintaa jatkoi Lomaliitto ry, jolle Kylpyläitoksen osake-enemmistö myytiin.

Rauhalinna – Rauhalinna Säämingin Lehtiniemessä joutui 1924 Suomen Asemapäällikköyhdistykselle. Ennen talvisotaa rakennus siirtyi puolustusministeriölle. Sodan jälkeen toimi aliupseeriilidon lomakotina ja kansakouluna, kunnes jäi 60 –luvun lopulla heitteille. Sosialidemokraattien ansiosta rakennus saatiin pelastetuksi. 1970 rakennus siirtyi puolustusministeriöltä rakennushallitukselle. 1972 aloitettiin entisöinti ja 1973 Rauhalinna avattiin matkailukäyttöön.

Haislahden syväsatama – Sataman käyttöönotto ja Saimaan kanavan avaaminen sotien jälkeen paransivat Savonlinnan liikenneyhteyksiä.

Ammattikoulu – Vakinainen koulutus aloitettiin rakennuksen valmistuttua 1960.

Savonlinnan ammatillinen kurssikeskus – perustettiin 1970 lyhyempiä päivä-, ilta- ja työllisyyskursseja varten.

Korkeakoulu – kaupungin ponnisteluista ja vahvoista perusteluista huolimatta yliopiston opetusalat siroteltiin hajalleen Lappeenrantaan, Kuopioon ja Joensuuhun. Savonlinnan seminaari jatkoi Joensuun korkeakoulun opettajanvalmistuslaitoksena.

STY:lle uusia kiinteistöjä – **Matkailuhovi Kyrönsalmesta** tuli kaupungin suurimpiin kuuluva majoituspaikka. Matkailuhovin ja Kisalinna retkeilymajan lisäksi STY huolehti ammattikoulun oppilasasuntolassa toimineesta Kesähotelli Hiirenkolosta. 80 –luvulla Matkailuhovi muuntui ajanmukaiseksi Hotelli-ravintola Pietari Kylläiseksi. 14-ajannon aravalainoitettu vuokratalo **Kiinteistö Oy Savonlinnan Myllymäki** valmistui 1969.